

SZÉNÁSI MIKLÓS
Mézes Csigaház
 (falu-ciklus)

Új földemen új ember: lépteim szerte-
 hagyom. Csóválja fejét a gyom, hogy
 sejti, nem maradhat ott. És az árnyék is
 a fa túloldalára vánszorog: de azzal
 már nem én birkózok.

A pincéből a hűvös felköhög.
 A kerti csap alatti kőre fröccsent
 moha szerint most jön el
 az evilági ítélet napja, mikor
 belakja a házat az új gazda.

Az ösvény kegyeit eddig sem
 fősvényen mérte. De már a málna
 ígérete és a hagyma zöldje,
 hogy lengeti a szél: több mint biztató.

A salátafőzelék nyomelemekben
 gazdag, és a lábas alján
 a kanál homokot csikordít.
 Merő vitamin ez az élet!

A kertész térdén foltos a nadrág,
 hátán sorakoznak az évek
 barnás érvei: őrzi e vedlő
 felszín a napsugárzás históriáját.

Az árokban gyom
 kapaszkodik, mézes csiga-
 ház. Árnyékos Pannónia:
 napja kizökkent,

kertjében férges alma hull,
 a szőke fűben nem látni, hol van,
 és az angyal esküszik, hogy
 milliók laknak még ilyen

foszló pókháló-falukban –

Hány korlátolt nyár
 és habzó pofájú tél
 kerekítette e kertet kövérre és nyűtte a házat
 szakadatlan feszültségben ilyen törékenyre?

a kertben kiégett fű, kapaszkodj, ha
 húsz éve jártál volna erre,
 mondja barátom, és láttad volna
 ezt a telivér sváb falut –

Nézem,

a lejtőn alma koppan,
 szegény és örökké szomjas emberek
 alusznak a szőke falukban,
 darázs közelít és gázóra-leolvasó –

E fékezett percben e háznak
 nyűgös vendége vagyok,
 akit a nap a verandán
 kíméletlenül szétfakít

és a körforgalomban helyét nem leli.
 Tarka kutya kering, tollatlan
 tyúk rikácsol fejében:
 egyetlen massa az összes hajdani nyár –